

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. К., 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., I. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деян Г. Събев

Членове: Йорданка Г. Янкова
Георги Ст. Милушев

при участието на секретаря Славей Д. Топалова
като разгледа докладваното от Йорданка Г. Янкова Въззивно наказателно
дело от частен характер № 20225100600025 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

С присъда № 47/30.11.2021 г., постановена по НЧХД № 286/2019 г., М. районен съд е признал подсъдимия В.И.А. от с.В., общ.Д., с ЕГН:***** за невиновен в това, че на 27.10.20019 г. в с.В., общ.Д., обл.К. се заканил на С.А.Д., с ЕГН:*****, на Н.А.Д., с ЕГН:***** и на Р.А.Д., с ЕГН:*****, с престъпление срещу здравето и телесната им неприкосновеност, която закана може да възбуди основателен страх, поради което и на основание чл.304 от НПК го е оправдал по предявеното му обвинение за извършено престъпление по чл.144, ал.1 от НК от всяка от трите тъжителки. Отхвърлил е предявените от С.А.Д., Н.А.Д. и Р.А.Д., граждански искове против В.И.А., за сумата в размер от по 1000 лв., за всяка от трите, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, като неоснователни и недоказани.

Със същата присъда, съдът е признал подсъдимият В.И.А. за виновен в това, че на 27.10.20019 г. в с.В., общ.Д., обл.К. е нанесъл публични обиди на С.А.Д., с ЕГН:*****, поради което и на основание чл.148, ал.1, т.1 от НК във вр.с чл.54 от НК го е осъдил на наказание глоба в размер на 3000 лв. и „обществено порицание“, което да бъде обявено пред колектива на кметство

с.В., общ.Д.. Признал е подсъдимият В.И.А. за виновен в това, че на 27.10.20019 г. в с.В., общ.Д., обл.К. е нанесъл публични обиди на Н.А.Д., с ЕГН:*****, поради което и на основание чл.148, ал.1, т.1 от НК във вр.с чл.54 от НК го е осъдил на наказание глоба в размер на 3000 лв. и „обществено порицание“, което да бъде обявено пред колектива на кметство с.В., общ.Д.. Признал е също подсъдимият В.И.А. за виновен в това, че на 27.10.20019 г. в с.В., общ.Д., обл.К. е нанесъл публични обиди на Р.А.Д., с ЕГН:*****, поради което и на основание чл.148, ал.1, т.1 от НК, във вр.с чл.54 от НК го е осъдил на наказание глоба в размер на 3000 лв. и „обществено порицание“, което да бъде обявено пред колектива на кметство с.В., общ.Д.. На основание чл.23 от НК, съдът е наложил на подсъдимият едно общо наказание измежду така наложените по-горе, а именно: наказание глоба в размер на 3000 лв. и „обществено порицание“, което да бъде обявено пред колектива на кметство с.В., общ.Д.. Осъдил е също така подс.В.А. да заплати на С.А.Д., Н.А.Д. и на Р.А.Д., сумата в размер от по 700 лв. на всяка от тях, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за деянието по чл.148, ал.1, т.1 от НК, ведно със законната лихва, считано от 27.10.2019 г., до окончателното ѝ заплащане, като е отхвърлил предявения граждански иск против В.И.А. за разликата над 700 лв. за деянието по чл.148, ал.1, т.1 от НК до пълния предявен размер от 1000 лв. за С.Д. и Н.Д. и съответно до пълния предявен размер от 1500 лева за Р.Д. , като неоснователни и недоказани. Подсъдимият е осъден също да заплати на гражданските ищци сумата в размер на 900.00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение, както и да заплати по сметка на Районен съд - М. сумата в размер на 150.00 лв., представляваща държавна такса върху размера на присъдените обезщетения за неимуществени вреди.

Против така постановената присъда е постъпила въззивна жалба от подс.В.И.А., подадена чрез защитника му – адв.М.Ч. от АК - К., в която се твърди, че в осъдителната ѝ част присъдата е неправилна и постановена в противоречие на събраните доказателства. От показанията на разпитаните свидетели и от показанията на пострадалите, които също били свидетели не се установявало именно В.А. да е нанесъл обиди към всяка една от трите тъжителки. Никоя от тях не сочала конкретните думи, които ѝ били отправени, към коя точно от трите са отправени, както и не било доказано как това се е отразило на тъжителките. В диспозитива на осъдителната присъда

липсвало посочване на конкретно изречени думи, което не давало възможност да се направи категоричен извод дали те са обидни по смисъла на закона. Съдът не бил съобразил и обстоятелството, че тъжбата не отговаря на изискванията на закона за нейното съдържание, като липсвал отделен петитум/обвинение от всяка от тъжителките поотделно срещу подсъдимия и в същото време се искало налагане на едно общо наказание за всяко извършено престъпление поотделно. Твърди се също, че съдът е следвало да приложи разпоредбата на чл.148, ал.3 от НК, която препраща към чл.146, ал.2 от НК, тъй като имало данни, че тъжителките са отвърнали на обидите, макар същите да били насочени както към В.А., така и към всички хора от селото. В случая се твърди още, че не била доказаната и квалификацията „публичност“, а определения от съда размер на обезщетенията бил завишен и не отговарял на принципа на справедливост залегнал в чл.52 от ЗЗД. Поради изложеното и на основание чл.334, т.2, във връзка с чл.336, т.3 от НПК, моли обжалваната присъда в осъдителната ѝ част да бъде отменена и подсъдимият да бъде признат за невиновен по повдигнатите му обвинения по чл.148, ал.1, т.1 от НК. Алтернативно се иска да се намали размера на присъдените обезщетения в полза на гражданските ищци.

В съдебно заседание подсъдимият В.А., лично и чрез защитника си адв.Ч., поддържа жалбата си и моли същата да бъде уважена.

Ответниците по жалбата – частните тъжители С.Д., се явява лично, Н.Д. и Р.Д., не се явяват, като трите се представляват от повереника си – адв.М.Р. от АК – Х., която оспорва жалбата и моли да се потвърди първоинстанционната присъда.

Окръжният съд, при извършената проверка изцяло на правилността на обжалваната присъда на основание чл.313 и сл. от НПК, констатира следното:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения в чл.319, ал.1 от НПК срок и основателна, макар по съображения различни от посочените в нея.

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 27.10.2019 г. около обяд тъжителките С.А.Д., Н.А.Д. и Р.А.Д., заедно с родителите си посетили с.В., общ.Д., за да упражнят правото си на

гласуване на местните избори за кметове и общински съветници по населени места. Когато влезнали в помещението за гласуване зад тях влезнал подс.В.А., който за тях е бил непознат човек и не са знаели, че същият е кандидат за кмет на селото. Същият с груб и заплашителен тон се обърнал към С.Д. с въпросите „. . какво правите вие тука, кои сте вие, защо гласувате тука..." Сестрите му отговорили, че през м. март са попълнили декларации, че желаят да гласуват в с. В. и са имали законово право да си упражнят вота в с.В.. В.А. се опитал да последва С.Д. и в кабината за гласуване, но член от комисията разпоредил на В.А. да напусне изборното помещение. Същият не изпълнил разпореждането и тогава са извикали полицейския служител - св.С.К., който извел В.А. извън помещението. След като упражнили правото си на вот всичките от семейство Димови се изчаквали на площада в селото до техния автомобил. В това време подс.В.А. дошъл при тях и почнал да ги псува и да им отправя обиди и закани от рода на „... да ви еба майката, курви такива, ще ви еба, курви“. Родителите на сестрите се развълнували много от отправените обиди и закани и се изплашили. В този момент между трите тъжителки и подсъдимия застанал полицейският служител С.К., който разперил ръце с лице към подсъдимия и с гръб към пострадалите. Същият разделил подсъдимия от пострадалите, които се качили на лекия автомобил на родителите си и отпътували от селото. В този момент на площада е имало хора, които са изчаквали пред изборната секция по думите на полицейския служител „7-8-10 човека“. Този свидетел обяснява, че не е чул отправяне на закани от страна на подсъдимия, такива, които да представляват със закана против личността им.

Съдът е посочил и анализирал доказателствата, на които се е позовал, за да приеме тази фактическа обстановка и е направил извод за доказаност на обвинението за извършено престъпление от подс.В.А. срещу всяка от трите тъжителки по чл.148, ал.1, т.1 от НК и съответно за недоказано обвинението срещу подсъдимия отново от всяка от тъжителките за извършено престъпление по чл.144, ал.1 от НК.

При разглеждане на делото и постановяване на присъдата, районния съд е допуснал съществени процесуални нарушения от категорията на абсолютните.

Съдията-докладчик във връзка с подготвителните действия за

разглеждането на дела образувани по тѣжба на пострадад, каквото е настоящото, е осъществил правомощията си по чл.250-252 от НПК и с разпореждане от 06.11.2019 г. в закрито заседание е приел, че делото е подсъдно на съда и не са налице основанията за прекратяване или спиране на наказателното производство; съответно, че тѣжбата отговаря на условията на чл.81, ал.1 и ал.2 от НПК и е подадена в шестмесечния срок по чл.81, ал.3 от НПК. Приел е, че са налице условията за разглеждане на делото в съдебно заседание и е насрочил такова на 03.12.2019 г. След неколкратни отлагания по молба на страните и пренасрочване на делото от страна на съда макар и без съдебен акт, както и отлагане за постигане на спогодба между страните, съдът на проведеното на 26.05.2020 г. съдебно заседание, след като повереника на тѣжителките – адв.Р. и защитника на подсъдимият – адв.Ч., са поискали да се даде ход на делото, съдът е намерил, че не са налице процесуалните предпоставки за даване ход на делото, тѣй като е счел, че в случая се касае за евентуално извършване на престѣпление от общ характер по чл.167, ал.1 от НК, и е прекратил съдебното производство по делото и го е изпратил на РП – М..

По делото липсва придружително писмо, от което да е видно, че същото е изпратено на РП – М., макар явно това да е сторено, тѣй като след съдебния протокол от проведеното заседание на 26.05.2020 г. за прекратяване на съдебното производство следва писмо вх. № 262507/19.11.2020 г., с което РП – М. връща НЧХД № 286/2019 г. по описа на РС- М., във връзка с постѣпила молба от адвокат М.Р. от АК – Х. (повереник на С.А.Д., Н.А.Д. и Р.А.Д.), за разглеждането на престѣпленията по реда на частното обвинение. Ведно с наказателното дело, са приложени и постановление за отказ на прокурор от РП – М. да се образува досѣдебно производство за извършено престѣпление по чл.167, ал.1 от НК, което след обжалване е потвърдено с постановление на прокурор от ОП - К.. По делото, на стр.46, е приложена молба с вх.№ 262498/18.11.2020 г. на РС – М., от адв.Р., с която се иска от съда с оглед постановления отказ за образуване на ДП, да изиска от РП – К. НЧХД № 286/2019 г. да бѣде върнато обратно на РС – М.. По тази молба липсва произнасяне от съда, но на следващия ден - 19.11.2020 г., неясно как, НЧХД № 286/2019 г. с писмо на РП- М., цитирано по-горе, е върнато в МРС.

След връщане на НЧХД № 286/2019 г. в РС – М., отново не ясно как, без каквѣто и да било акт на съда, макар и при прекратено съдебно производство,

страните са призовани за съдебно заседание насрочено за 12.01.2021 г., което е било отложено по молба на защитника на подсъдимия. На следващото съдебно заседание проведено на 18.02.2021 г. е даден ход на делото, приети са предявените с тъжбата граждански иски, конституирани са тъжителките като граждански ищци и е открито съдебното следствие, което е продължило няколко съдебни заседания и делото е приключило с постановяване на присъда, която е предмет на проверка от настоящата съдебна инстанция.

Така протеклото производство по делото е в нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като съдът е упражнил правомощия, с които не разполага и се е произнесъл по съществото на делото с окончателен акт - присъда, по едно прекратено от него съдебно производство. Първоинстанционният съд не е разполагал с правомощия да прекрати съдебното производство, образувано по тъжба на пострадалия, и да го изпрати на съответната районна прокуратура, приемайки, че „в случая се касае за евентуално извършване на престъпление от общ характер по чл.167, ал.1 от НК“ и това прекратяване да е на основание чл.287, ал.7 от НПК, при това без съда да е изслушал становището на страните по този въпрос и без да е открито съдебното следствие, на което да се установи, че престъплението е от общ характер, в какъвто смисъл е последно цитираната разпоредба. Нещо повече, в случая, съдът дори да е счел, че са налице данни за евентуално извършено престъпление от общ характер, то е следвало да изпрати копия от материалите съдържащи подобни данни на съответната прокуратура и да продължи производството по делото, което е образувано по тъжба на пострадалите. Евентуално извършеното според съда престъпление по чл.167, ал.1 от НК по никакъв начин не препятства провеждането на производството по частното обвинение. В случая няма да е налице и пречка по чл.24, ал.1, т.6 от НПК, тъй като описаните в тъжбата обвинения за престъпления по чл.144, ал.1 от НК и по чл.148, ал.1, т.1 от НК, са извършени, след като тъжителките са упражнили избирателното си право (видно от описаното в тъжбата), а за съставомерността на деянието по чл.167, ал.1 от НК, каквото според районния съд престъпление евентуално е извършено, се изисква чрез насилие, измама, заплашване или по друг незаконен начин деецът да е попречил на някого да осъществи избирателното си право. Или, казано с други думи няма да е нарушен принципа „ne bis in idem“ – забраната за повторно съдене и наказване на едно и също лице за същото деяние.

След отказа на прокуратурата да образува досъдебно производство за престъпление по чл.167, ал.1 от НК, в НПК не е предвиден ред прекратеното вече от съда съдебно производство да бъде върнато отново в съда, който го е прекратил и производството по делото да продължи, при това без прекратителното определение на първоинстанционния съд да бъде отменено. Още повече, че това определение е окончателно и в НПК не е предвидена възможност за неговата отмяна по инициатива на съда, който го е постановил каквато възможност е предвидена в чл.344 от НПК за определенията и разпорежданията, изрично изброени в чл.341, ал.1 и ал.2 от НПК.

В настоящия случай, районният съд се е произнесъл и е постановил присъда, при това осъдителна по отношение на обвинението по чл.148, ал.1, т.1 от НК против подсъдимия по едно вече прекратено съдебно производство, което е недопустимо. Постановения по това производство акт е в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Последното е довело до ограничаване на процесуалните права на страните, а именно: на тъжителите да бъде своевременно разгледана с всички произтичащи от това последици, подадената от тях тъжба по образуваното наказателно частен характер дело, а подсъдимия да получи отговор със стабилен и законосъобразен съдебен акт по повдигнатите му с тъжбата обвинения.

Посочено представлява съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл.348, ал.3, т.1, във вр. с ал.1, т.2 от НПК и е основание по чл.335, ал.2 от НПК за отмяна на постановената присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд. За законосъобразното провеждане на наказателното производство следва да се отмени и протоколното определение на съда от 26.05.2020 г., с което на основание чл.287, ал.7 от НПК съдебното производство е прекратено и изпратено на РП- М., като определение не подлежащо на проверка от въззивната инстанция отделно от присъдата с оглед разпоредбата на чл.341, ал.3 от НПК.

Посоченото съществено нарушение на процесуалните правила е неостранимо във въззивното производство, тъй производството по делото не може да се проведе без отмяна на прекратителното определение на районния съд пречатстващо провеждането на законосъобразно съдебно производство.

Предвид всичко изложено, настоящата инстанция не следва да извършва преценка на правилността на обжалваната присъда по същество, респ. и да обсъжда доводите изложени в жалбата в тази връзка. Следва обаче във връзка с твърдението във въззивната жалба, че тъжбата не отговаря на изискванията на закона за нейното съдържание, да се посочи, че предявената пред районния съд тъжба съдържа данни за подателя, за лицето, срещу което се подава, и за обстоятелствата на престъплението, каквото е изискването на закона за нейното съдържание съгласно разпоредбата на чл.81, ал.1 от НПК.

Водим от изложеното, Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Присъда № 47/30.11.2021 година, постановена по НЧХД № 286/2019 година по описа на М.ския районен съд и протоколно определение от 26.05.2020 г., с което е прекратено съдебното производство по делото и **ВРЪЩА** делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____